

I. felvonás

Megváltás

3. fejezet

Bölcső

Az Erőn át Fenn folyamatosan érzékelte Mira lelki állapotát. Sejtette, hogy bajba került, azonban azt nem, hogy mekkorába. Csak a párbaj végén kezdett összeállni a kép, de akkor már semmit sem tehetett.

Sajnálom, mester! – Jaris majdnem agyvérzést kapott, amikor meghallotta Mira utolsóknak hitt szavait. Utána akart menni, Selene addig nem eresztette, amíg el nem mondta neki, hogy mi történt... És még utána sem.

– Nem érezted a halálát – jelentette ki a felesége.

– Akkor miért nem érzem őt? – kérdezte kétségbeesetten Fenn. – Izgatott volt, félt, sokszor előntötték az indulatai. Mintha az életéért küzdött volna – rázta a fejét idegességében. – Meg kell találnom!

– Nem – fogta a vállát Selene. – Semmit sem tehetsz érte.

– Biztosnak kell lennem benne – vágta rá Fenn.

– Miben? – emelte fel a hangját Shmir. – nem emlékszel rá, milyen érzés volt, amikor elvesztetted a mestered? Az ilyen kötelékek nem úgy érnek véget, hogy egyszer csak nem érzed a másikat. Mira még él, csak azért nem érzed őt, mert nem akarja, hogy kapcsolatot tudj teremteni vele.

– Miért ne akarná? – kérdezte értetlenül Fenn.

– Említette, hogy itt van Sigil és az a másik sith. Szerinted ez véletlen? – próbálta észhez téríteni őt Selene. – Elmondom, hogy mi történt. Megint tönkretette a hetest, tudta, hogy a Denonon fogunk kikötni. Egy látomásban látta Sigilt, érezte, hogy abban a hotelben lesz, ezért odament, hogy találkozzon vele. A másik sithre viszont nem számított. Harcolni kezdtek, ezt érezted te, aztán kicsinálták. Végül Mira elmondta az öregnek, hogy mit akar, aki belegyezett, és most azon vannak, hogy jó messze kerüljenek innen.

– Nem szökne el – vágta rá Fenn.

– Ő maga mondta, hogy nem tud háború nélkül élni. Tudta, hogy mi sem, azonban azt is, hogy nem fogjuk kockára tenni az életét. Ezért rávett minket a hajózásra, és megragadta az első alkalmat, hogy elszökjön. Így nem tudjuk megakadályozni a saját hülyeségében, viszont az életünket sem tehetjük kockára miatta. Így gondolhatta a leghelyesebbnek.

– Bármikor válthatott volna egy jegyet a heti transzporthajóra, soha nem találtuk volna meg – rázta a fejét Fenn. Ennek egyszerűen nem látta értelmét.

– Nem tudhatjuk, hogy mikor támadt a látomása, akár már hetek óta is ezt tervezhette – felelte Selene. – Nézd, Mira biztonságban van! Ha Sigil jobb kedvében van, akár még taníthat is neki egy-két dolgot.

– Én is ettől félek – sóhajtott egyet Jaris.

– Ismered őt – nyugtatgatta Selene. – Most azt gondolja, hogy neki csak a harc kedvezhet, aztán összecsapnak egy-két rosszarcúval, és máris sajnálkozva fog visszajönni hozzánk. Hallani fogunk még felőle, de csak akkor, ha ő is készen áll rá.

– Ha a haja szála is meggörbül – mondta aggodalmasan Fenn. – Igen kellemetlen pillanatok elé fog nézni az öreg.

– Hagyd – nyomatékosította az elhangzottakat Selene, Jaris nehézkesen rábólintott.

Fenn nem tudott teljesen megnyugodni, egy része egyszerűen nem hitte el, hogy a tanítványa ezt a módszert választotta volna a szökésre. A lelkének ezen megfoghatatlan darabja folyamatosan azt sugallta neki, hogy valami nem stimmel és ő egyre inkább úgy érezte, hogy a neheze még hátra van.

A mester egy ideig még járkált, az ülés mellett döntött, amint észrevette magát. Szokás szerint bement a pilótafülkébe, beleült a kapitányi székbe, majd hátradőlve elmélkedni kezdett. Elmélyült az Erőben, hátha megnyugvást talál benne.

A hívásjelző még azelőtt megtörte Fenn eszmefuttatását, hogy az kezdetét vehette volna.

– Mi az? – rohant be azonnal Selene.

– Mindjárt megtudjuk – jelentette ki Jaris, aztán kapcsolata a hívást.

A mikrofonból egy ismétlődő üzenetet hallhattak, amit alighanem az egész bolygón sugározni kezdtek.

– A Denon támadás alatt áll! Minden hajóst arra kérünk, hogy maradjon a hangárokban, amíg újra biztonságossá nem válik a haladás. Ismétlem, a Denon...

– A Birodalom? – kérdezte döbbenten Selene.

– A fenébe is, csak most foglaltuk el ezt az átkozott helyet! – vágott a műszerfalra Fenn, aztán hozzákezdett a felszállás előkészítéséhez.

– Elment az eszed? – figyelmeztette őt Shmir.

– Ha a Birodalom jön, akkor teljes erőből jön – jelentette ki Fenn, tovább folytatva a megfelelő rendszerek aktiválását. – Ilyenkor a Szövetség nem szokott túl jól teljesíteni, ezért nagyobb esélyünk van az életben maradásra, ha most elindulunk és a sérült hajóval megpróbálunk elvánszorogni a Spiránára, mintha megvárjuk az AT-AT-k és a rohamosztigosok véget nem érő áradatát. Ráadásul ezzel Sigil is tisztában lesz, Mirával a nyakában biztos, hogy ő sem fog kockáztatni, remélhetőleg még össze is futunk majd a túloldalon.

– Alig van energiánk arra, hogy odajussunk – rázta a fejét Selene. – Mi van, ha tűz alá...

– Azt nem mondtam, hogy ez a legtöbb esély valami sok lesz – felelte Fenn.

Fenn rengeteg űrcsatát látott már, de nem tapasztalt még ehhez foghatót. A Denont nem egy jól felszerelt armada támadta meg, csupán egyetlen hajó érkezett, sikerrel dacolva a többszörös túlerővel.

– Mi lehet ez? – kérdezte kerek szemmel Selene. A hosszúkás, lekerekített törzsű, keskeny, világoszürke csillaghajó távol állt a birodalmi tervezők gondolkodásától, de a Szövetség sem építettett volna ehhez hasonlót.

– Nem tudom, de nem is érdekel – vágta rá Fenn. Minél távolabb akarta tartani a csatától, azonban az ellenséges hajó megváltoztatta az útirányát. – Felénk tart – jelentette ki döbbenten.

A rejtélyes hajó célra fordította a főlövegét, az orr-rész alá rögzített hatalmas lézergyű ráállt a YT-1930-asra, a zömök vége kék fénnel izzott fel.

– Tűnjünk innen! – sürgette a férjét Selene.

– Még két perc – mondta idegesen Fenn.

Az ágyú elsült, egy rettenetes erejű, kék fénysugár hagyta el a csövét. Jaris az utolsó pillanatban elrántotta a hajóját, a sugár elsüvített a Reaver mellett, majd a planétába csapódott. A támadók megpróbálták korrigálni a célirányt, a sugár követni kezdte a Reavert. Fenn viszonylag könnyedén el tudott manőverezni a lézer körül, a YT-1930-as túl kicsinek bizonyult egy ekkora löveghez mérten.

– Vadászgépek! – figyelmeztette őt Selene.

– Látom, látom! – ordította Shmir képébe. Nem lepte meg, hogy a támadók kisebb gépeket is az elfogásukra küldtek, de az már igen, hogy a már harcba bocsátkozott rajok is a Reaver után indítottak. – Halálra ítélik a hajójukat, csak azért, hogy mi meghaljunk – rázta a fejét idegesen. Nem értette, hogy kit haragíthattak fel ennyire.

Egy percbe is beletelt mire az első gépek lőtávolságba értek. Fenn sosem látott hasonló tervezést. A lándzsás alakú, világosszürke gépek hat szárnyal és három hajtóművel rendelkeztek. A fegyverzetként szolgáló rakéták és lövegek azonnal tüzet nyitottak a Reaverre, a sötét hajtest helyzetét egyértelművé tették a hajtóművei. Fenn tehetséges pilóta volt, de nem kerülhette el az összes lövedéket, a hárításuk rengeteg energiát vett el a pajzstól.

– Vigyázz! – mondta két becsapódás közt Selene.

A védőmező negyven százalékon állt.

– Tíz másodperc! – jelentette ki Fenn. A megmaradás érdekében úgy kellett manővereznie a könnyű fregattot, mintha vadászgép lenne. Dugóhúzóba kezdett, nem törődve azzal, hogy bírja a YT-1930-as törzse. Így elkerülhette a lézerek legtöbbjét, azonban a rakéták ráálltak a Reaver hőjelére.

Újabb becsapódás rázta meg a hajótestet, a pajzs húsz százalékra merült. Selene az érzékelőkre szegezte a tekintetét, az egyik rakéta száz méterre sem lehetett tőlük. Nem kellett pilótának lennie ahhoz, hogy tudja, nem fogják túlélni a becsapódást.

A zöld jel az utolsó pillanatban érkezett meg. Fenn nem teketóriázott a bejelentéssel, azonnal lehúzta a hiperhajtóművet vezérlő kart. A motorok felzúgtak, a csillagok fehér nyalábokká váltak, azonban a rakéta még azelőtt becsapódott, hogy kezdetét vehette volna a sebes záporuk. Fenn hallotta a robbanást, de elmaradtak a biztosnak vélt lángok. A Reaver egészen maradt, azonban a lökéshullám még keresztülment a hajótesten. Fenn belevágta a fejét a műszerfalba, Selene előre repült, és az ablakhoz vágódott. Mielőtt elvesztette volna az eszméletét a fejébe vésődött a hipertér vad kéksége, nem estek ki belőle, ehelyett tehetetlenül sodródni kezdtek benne...

Mira és Adane egy dzsungel kellős közepén találták magukat. Gyorsan körbenéztek, Jiu testén akadt meg először a tekintetük. A mellkasában álló lyuk még mindig füstölt, Lei nem lehetett már életben. A fák és a növényzet egyetlen általuk ismert élővilágra sem hasonlítottak, ahogyan az éjszakai égbolton látszó holdak és a mögöttük álló gázóriás sem mondott nekik semmit.

– Hol vagyunk? – kérdezte Mira. Remélte, hogy elodázhathja a küzdelmüket, ám az aktivált fénykardok előre vetítették a harcukat.

– Nem mindegy az neked? – rántott vállat Noeya. – Két perc múlva úgyis halott leszel – mosolyodott el a sith.

– Muszáj neked mindig gyilkolni? – emelte fel a hangját Wess. – Ha ott vagyok, ahol gondolom, akkor nagyobb szükségünk van egymásra, mint eddig bármikor.

– Sosem volt rád szükségem – vágta rá Adane. – Miért lenne éppen most? – húzta a szemöldökét.

– Szerinted hova küldött minket? – kérdezte Wess. – A paradicsomba, vagy a létező legbarátságatlanabb helyre, ahol valaha is megfordult?

– Csak lelassítanál – jelentette ki Noeya.

– Jobban jársz velem, mint ellenem – vágta rá Mira. Hogy elrettentőbbnek látszon, az Erővel megragadta Jiu fegyverét. Azonnal aktiválni kívánta a kardot, amint a kezébe került a furcsa megfogású markolat, de semmi sem történt.

– Látom – nevetett fel Noeya. – Miért nem könnyíted meg a dolgomat és dobod el mind a kettő... – Belefulladt a szó, amikor megérezte, hogy nem stimmel valaki. Gyanúsán nézett körül, azonban semmit sem látott.

Mira értetlenül figyelte Adanet. A sith felé fordult, majd a szája elé tette a mutatóujját. Wess továbbra sem értette, hogy mit akart, ám hamarosan eldördült az első lövés. Noeya eszméletlenül a talajra borult, a tanítvány védelmi állást vett fel, hamar meglátta a tettest. Egy magas, kék férfi bújt elő a bokor mögül, aki egy moncalára emlékeztette Mirát. Az idegen feltartott kezekkel közelített, Wess furcsállta, hogy egy kézfejen csak három ujjal rendelkezett.

– Béke. – A beszédét különös sziszegés kísérte, a tanítvány utoljára egy trandoshi szövegében tapasztalt hasonlót.

– Nem akarok árta... – felelte Mira, de még azelőtt hátba lőtték, hogy befejezhette volna a mondatot. Nem érzett fájdalmat, egyszerűen csak minden elsötétedett.

– Édesem! Ébredj! – Fenn lassan kinyitotta a szemét, a homályból Selene szép arca rajzolódott ki előtte.

– Mi történt? – kérdezte Jaris, a kényelmes ágy tudatta vele, hogy nem lehettek a hajón.

– Eltaláltak minket – felelte Shmir. – Azt mondják, hogy energia nélkül sodródtunk, amikor megtaláltak minket. Csoda, hogy ki tudtak menteni abból a koporsóból.

– Kik mondják? – vágta rá Fenn. Gyorsan körbepillantott, egy kórteremben feküdt, azonban senkit sem látott a feleségén kívül. Megpróbált felülni, hogy jobban felmérje

a terepet. Sokkal könnyebben ment neki, mint gondolta. Nem szenvedhetett komoly sérülést, sőt egyáltalán nem tapasztalt fájdalmat.

– Mi – jelentette ki egy harmadik személy. Egy magas, öreg, szakállas férfi lépett elő Selene mögül, bőrszerű, világosbarna ruhát viselt, az oldalán egy hosszú, henger alakú, ezüstszínű fénykard ékeskedett. – A nevem Jiu Lei, én vagyok a Rend nagymestere.

– Milyen Rend? – vonta össze a szemöldökét Fenn.

– Jedik – súgta neki Selene, mire Jiu elmosolyodott.

– Attól tartok, mi nem vagyunk többek egyszerű embereknél, akik ismerik az Erőt és nem félnek használni a béke érdekében – jelentette ki Lei.

– Tudja, mit? – vágta rá Fenn. – Amíg nem akarják szolgáskorba hajtani a galaxist, addig semmi gondom nincs önökkel. Sőt mi több, hálával tartozom ennek a Rendnek.

– Felállt, aztán kezet nyújtott a nagymesternek.

– Mi köszönjük, hogy felkeresett minket – markolta meg Fenn kezét Jiu. – Mérheteretlenül sajnáljuk, hogy ilyen körülmények között kellett történnie. A számítógépében talált adatok alapján már megkezdtük a javításokat, azonban beletelhet egy kis időbe, mire ismét működőképes lesz.

– Mennyi időbe? – kérdezte Selene.

– Nem mintha bárhová is sietnénk – tette hozzá Fenn.

– Egy hét, legfeljebb kettő – mondta Jiu. – Ugyanakkor a mi gépeinket is szívesen a rendelkezésére bocsájtjuk, ha szükségesnek érzi.

– Igazán nem szükséges – felelte Jaris. – Megtisztelne, ha a javítások idejére is élvezhetnénk a vendégszeretetüket.

– A világunk legfényesebb szállói már lelkesen várják, hogy fogadhassák magukat – bólintott rá Lei.

– Mert? – ráncolta a homlokát Selene. Fenn megköszöri a torkát, Shmir tudta, hogy így jelzi azokat az alkalmakat, amikor hallgatnia kellene.

– Hálásan köszönjük! – mosolyodott el Jaris. – Tudja, rengeteget utaztam már ebben a galaxisban, felfrissítené az emlékezetemet ezzel a világgal kapcsolatban?

– Természetesen – bólintott rá Jiu. – A Triata a népem bölcsője, ötezer éve már, hogy az Erő életet lehelt belé. Békében éltünk rajta, ahogyan a csillagokat is agresszió nélkül kívántuk meghódítani, de az Erő próba elé állított minket. Elvetemült szörnyszülöttjei, a se'ka nem ismernek más célt, mint a civilizációnk pusztulását. Sokszor háborúztunk már, de nem tudtuk megtörni egymás erejét. Az utolsó nagy harcunkat egy három évre szóló béke zárta, ami háromszáz éve tart már a kölcsönös belenyugvásnak és az abban rögzített erőviszonyok megegyezésének köszönhetően. Azonban ennek már vége, ha ön segít, a se'kák semmik hozzánk képest.

– Láttam már háborút, kétlem, hogy az bárki érdekének is eleget tehetne – mondta Fenn.

– A se'ka kipusztulása elengedhetetlen a Prófécia beteljesedéséhez. Mindenesetre mi türelmes népség vagyunk, nem indítjuk meg a végső háborút, amíg nem mondja, hogy készen állunk rá – jelentette ki Jiu.

– Miféle prófécia? – fakadt ki a kérdés Selene-ből.

Lei kerek szemmel nézett rá.

– Ahány nép, annyi jövődőlés – próbálta megmenteni a helyzetet Fenn. – Nehéz eldönteni, hogy az adott civilizációt melyik érinti.

– Megértem a feledékenységet – mosolyodott el kínjában Jiu. – Hiszen mi csak porszemek vagyunk az ön méltóságához képest. – Jöjjenek!

Lei kivezette őket az épületből. Az itteniek alighanem sosem láttak még twi'leket, ennek ellenére a tömeg csak Fennre vette észre. Csodálattal néztek rá, a felnőttek sorba álltak, ahogyan elhaladt mellettük, a gyerekek buzgón nyújtották a nyakukat, hogy csak egy pillanatra is láthassák őt. Jaris úgy tett, mintha csak egy parkban sétálgatna, mialatt Selene is megpróbált átlagosan viselkedni.

– A Rend évszázadokkal a benépesítés után született meg, szintén a civilizációnk bölcsőjében. Sokan használhatták az Erőt, a segítségével többek is beleláthattak a jövőbe, azonban csak néhányan mélyedhettek el a lehetőségek végtelen folyamában és meríthették ki belőle azt a tudást, ami a népünk túléléséhez szükséges, minket neveznek nagymestereknek. A tapasztalatainkból származik a Prófécia, amely kimondja, hogy az Erő egy napon követet küld közénk, és a segítségével elérhetjük a létezés legmagasabb szintjét.

– Ön úgy gondolja, hogy én lennék az az ember? – kérdezte Fenn.

Jiu megtorpant, Fenn Selene észre sem vették, hogy már kiérték a főtérré. A közepén egy hatalmas szobor állt, amely egy köpenyes férfit ábrázolt, aki egy fénykardot tartott a kezében. Több százan álltak körülötte, a tömegeből rövidesen előlépett egy világosbarna szövetruhát viselő, barna hajú, barna szemű nő, aki egy Jaris számára igen ismerős fegyvert tartott a kezében.

– A fénykardom – mondta bizonytalanul Fenn. A csodaszép teremtés Jaris elé sétált, majd a markolatot neki nyújtva térdre rogyott előtte.

– Nem csak én – mosolyodott el Jiu. – Mind hiszünk benne.

A nő után a tömeg is letérdelt, majd Lei is megadta neki a kellő tiszteletet. Selene semmit sem értett a látottakból, de nem akarta maga ellen hangolni a fanatikus népet, ezért követte a példájukat. Fenn egy elégedett mosoly mögé rejtette a döbbenetét. Még mindig úgy érezte, hogy nem stimmelt valami, azonban most először fordult meg a fejében, hogy ez a valami akár kedvezhet is neki.

Fenn elvette és a helyére tette a kardját, mégsem maradt abba az imádsággal teli néma csend. A mester körülnézett a hatalmas, virágzó városon, amely nem csak egy szürke metropolisznak bizonyult. A felhőkarcolók közt fák közt nőttek, az ehhez hasonló tereken virágokat fektettek, a levegőn érezni lehetett ennek a pozitív hatását. Jaris egyértelműen el tudta képzelni, hogy itt töltse le a hátralévő életét. Mély levegőt vett, majd felnézett a szoborra, a férfi éppen úgy nézett ki, mint ő, nem csoda, hogy összekeverték vele. Egyedül a harcállását nem értette, hiszen nem határozottságot és erőt tükrözött magából, a férfi úgy állt fel, mintha a biztos halállal nézne farkasszemet. Értelmezés után kutatva Fenn a talapzatra pillantott, azonban csak egyetlen, vastag betűvel felírt betűsort talált rajta.

A JEDI

Darth Raven